

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U KRAPINI
Krapina, Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Krapini po sucu Barbari Čuček kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Ankice Sadrić, OIB: 40973993032 iz Rakitja, Novačka Cesta 36, koju zastupa punomoćnik Hrvoje Maratović, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženice Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473 sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, koju zastupa punomoćnica Margita Kiš Kapetanović, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Porobija i Porobija sa sjedištem u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 22. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika tužiteljice Hrvoje Maratovića, odvjetnika iz Zagreba i punomoćnice tuženika Pie Gaie Baučić, odvjetnice u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija sa sjedištem u Zagrebu, 25. rujna 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

- I. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., OIB: 92963223473 sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, da tužiteljici Ankici Sadrić, OIB: 40973993032 iz Rakitja, Novačka Cesta 36, isplati iznos od 1.572,28 EUR (slovima: tisuću petsto sedamdeset dva eura i dvadeset osam centi), u roku od 15 dana.
- II. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., OIB: 92963223473 sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, da tužiteljici Ankici Sadrić, OIB: 40973993032 iz Rakitja, Novačka Cesta 36, plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 918,18 EUR (slovima: devetsto osamnaest eura i osamnaest centi) zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 25. rujna 2026. do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.
- III. Odbija se tužiteljica s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

IV. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi tvrdi da je 7. srpnja 2005. s tuženikom sklopila ugovor o namjenskom kreditu, br. 3205103396/05, kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 76.000,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (dalje u tekstu: ugovor o kreditu). Tužiteljica navodi da je člankom 7. predmetnog ugovora o kreditu ugovorena za tužiteljicu obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF), u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja za CHF. Tužiteljica navodi da su navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu kojima je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF) ništetne, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog ugovora o kreditu oslobođenog učinaka povrata iznosa kredita uz navedenu valutnu klauzulu. Tužiteljica navodi da je u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda broj: PŽ-6632/17 od 14. 6. 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 4. 7. 2013., u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) u razdoblju od 2004. do 31. 12. 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/13.) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Tužiteljica navodi da je navedenim sudskim odlukama utvrđeno kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način, usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavicu vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće. Tužiteljica navodi da su stoga sudovi ocijenili da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka nije u odnosu na osobe i interese potrošača postupala obzirno, savjesno, moralno ni pošteno te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tužiteljica navodi da su sukladno odredbi čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 41/14.), odnosno čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07., 125/07., 79/09., 89/09., 75/09., 133/09., 78/12., 56/13.), rubricirane presude

obvezujuće i u predmetnom postupku, u smislu utvrđenja postojanja povrede kolektivnih prava i interesa korisnika potrošačkih kredita od strane ovdje tuženika, odnosno utvrđenja korištenja ništetnih odredbi ugovora o potrošačkim kreditima kojima je ugovorena obveza povrata kredita vezana uz valutnu klauzulu u švicarskom franku. Tužiteljica ističe kako učinak ništetnosti gore navedenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli pretpostavlja tužiteljičino pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bila dužna platiti da se od početka otplate do dana konverzije ugovora o kreditu u valutu euro za cijelo vrijeme primjenjivala otplata bez valutne klauzule. Tužiteljica nadalje navodi da isto pretpostavlja pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tužiteljica bila dužna platiti tuženiku do dana i na sam dan konverzije prema ugovorenom tečaju kune spram švicarskog franka na dan isplate kredita. Tužiteljica navodi da je s tuženikom zaključila Dodatak ugovoru o kreditu 1. 2. 2016. kojim je gore navedeni ugovor o kreditu konvertirala u valutu euro sukladno ponudi tuženika na koju je isti obavezan temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj: 102/15.). Tužiteljica navodi kako se provedbom navedene konverzije i zaključenjem Dodatka tužiteljica ni na koji način nije odrekla svojih prava i potraživanja temeljem utvrđenja ništetnosti gore navedenih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana izvršene konverzije, a niti sklapanje istog predstavlja bilo kakvu konvalidaciju učinaka ništetnosti do dana konverzije, odnosno sklapanja Dodatka. Tužiteljica se poziva na odluku VSRH RH broj Rev-2868/2018 od 12. 2. 2019. Tužiteljica nadalje navodi da je tuženik tijekom otplate kredita ništetno i nezakonito tužiteljici primjenom valutne klauzule u švicarskom franku obračunavao kunsku novčanu obvezu primjenjujući enormno povećanje tečaja CHF spram kune, sve do dana provedbe konverzije kredita sklapanjem Dodatka. Tužiteljica navodi da joj je na dan konverzije od strane tuženika nezakonito više obračunat iznos preostale glavnice u kunama (prema ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan konverzije) u odnosu na iznos preostale glavnice prema ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan isplate kredita u slučaju kada ne vrijedi valutna klauzula. Slijedom navedenog, tužiteljica tužbom potražuje temeljem nepoštenih odredaba o valutnoj klauzuli iznos od 5.183,02 EUR sa zateznom kamatom od 30. rujna 2015. pa do isplate te po osnovi razlike glavnice iznos od 1.581,45 EUR zajedno sa zateznim kamatama od 30. rujna 2015. pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u cijelosti osporio tužbene zahtjeve u pogledu pravne osnove, visine, kao i činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio tužbu. Protivio se dokaznom prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja navodeći da se spor vodi u vezi pravnog pitanja. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na sve iznose dospjele prije 13. lipnja 2018. Tuženik je istaknuo prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Tuženik je istaknuo prigovor postojanja dvostruke litispendencije jer je tužitelj pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu već pokrenuo postupak protiv tuženika u odnosu na isti ugovor o kreditu u odnosu na odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi (indirektno tužitelj spominje i valutnu klauzulu i razlike glavnice) pod brojem P-8276/2019 koji postupak je još uvijek u tijeku. Tuženik je naveo da je predmetni ugovor o kreditu konvertiran prema odredbama ZID ZPK/15 jer su stranke 1. veljače 2016. sklopile dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita sa CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom. Sve tužiteljeve uplate i s osnova svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene su, odnosno uzete u obzir prilikom izrade konverzije i uračunate za otplatu usporednog EUR kredita u skladu s odredbama ZID ZPK/15. Sukladno

odredbi čl. 19.d. navedenog zakona, prije objave kalkulatora konverzije banka je bila dužna pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna prema čl. 19. c ZID ZPK/15 te je takvo mišljenje bila dužna objaviti na svojim mrežnim stranicama, pa stoga postoji zakonska presumpcija da je izračun izvršen u skladu sa zakonom, a to je potvrdio i neovisni revizor. Tuženik je naveo da je konverzija kredita nastupila na temelju očitovanja volje tužitelja koji se kreditno zadužio uz valutnu klauzulu u CHF da se njegov kredit konvertira u kredit u kunskoj protuvrijednosti EUR, a nakon što je od tuženika dobio zakonom propisane i iscrpne podatke za donošenje informirane odluke o tome hoće li, ili neće prihvatiti konverziju, uključujući i podatak o pretplatama iz razdoblja primjene valutne klauzule u CHF i promjenjive kamate u brojčanom iznosu, tužitelj je sklopio dodatak ugovoru o kreditu, čime je stavljen u položaj kao da je od početka kredit denominiran u EUR i izjednačen je s položajem potrošača koji su se zadužili kreditom u EUR, sukladno odredbama ZID ZPK/15. Sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu između stranaka nastao je pravni odnos, kojeg je zakonodavac imao u vidu kada je tužitelju ponudio mogućnost konverzije, koju mu banka nije mogla uskratiti. Preplata po osnovi promjena tečaja CHF također je uzeta u obzir kod konverzije kredita na način kako je to propisano odredbama ZID ZPK/16. Tuženik navodi da je čl. 6. ugovora o kreditu kao namjena kredita navedena „izgradnja kuće“ pri čemu tužitelj u svojoj tužbi ne navodi ništa o nekretnini, tko istu koristi, u koje svrhe i sl. kao niti u konačnici o kojoj se nekretnini radi. Tuženik navodi da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da je sredstva kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Tuženik nadalje navodi da se svrha ne podrazumijeva, zbog čega je na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Slijedom navedenog tuženik predlaže da sud odbije tužbene zahtjeve u cijelosti i naloži tužitelju da tuženiku podmiri parnične troškove zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske odluke do isplate.

3. Presudom Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj: GŽ-600/2026-2 od 24. veljače 2026., odbijen je zahtjev tužiteljice za isplatu iznosa od 5.131,76 EUR po osnovi ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli te je potvrđena presuda Općinskog suda u Zlataru, Stalne službe Krapina, poslovni broj: P-1171/2023-29 od 23. prosinca 2025. u dijelu u kojem je odbijen zahtjev tužiteljice za isplatu iznosa od 3.401,28 EUR zajedno sa zateznom kamatom od 30. rujna 2015. pa do isplate po osnovi preostale glavnice na dan izračuna konverzije (30. rujna 2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do 30. rujna 2015., odnosno do dana izračuna konverzije primjenjivao ugovoreni tečaj na dan isplate kredita.

4. Rješenjem Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj: GŽ-600/2026-2 od 24. veljače 2026. ukinuta je presuda Općinskog suda u Zlataru, Stalne službe Krapina, poslovni broj: P-1171/2023-29 od 23. prosinca 2025. u dijelu u kojem je dosuđena isplata zateznih kamata na trošak glavnice te u odluci o troškovima postupka.

5. U ponovljenom postupku tužiteljica je na glavnoj raspravi od 22. rujna 2026. precizirala tužbeni zahtjev tako da u odnosu na zatezne kamate na mjesečne iznose razlika s osnove promjene valutne klauzule, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015. potražuje iznos od 1.572,28 eura.

6. Tuženik se na glavnoj raspravi od 22. rujna 2026. u odnosu na tako precizirani tužbeni zahtjev protivio preinaci tužbenog zahtjeva.

7. Budući da se radilo o postavljanju određenog tužbenog zahtjeva nakon što je prvostupanjska presuda ukinuta samo u određenom dijelu te je u skladu s navedenim tužiteljica precizirala tužbeni zahtjev, ne radi se o preinaci tužbe jer u ponovljenom postupku sud odlučuje o ostatku tužbenog zahtjeva koji je obuhvaćen ukidanjem. Iako je sud na raspravnom zapisniku od 22. rujna 2026., dopustio preinaku tužbe, navedena okolnost ne mijenja pravnu narav navedene procesne radnje tužiteljice.

8. Tužiteljica je u na glavnoj raspravi od 27. svibnja 2026. predložila da se odredi prekid ovog postupka dok Vrhovni sud Republike Hrvatske ne okonča postupak donošenja pravnog shvaćanja u pogledu pitanja prava potrošača na cjelovito obeštećenje nakon sklapanja sporazuma o konverziji, kao i s obzirom na činjenicu da je podnjet prijedlog za dopuštenje revizije protiv presude Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj: GŽ-600/2026-2 od 24. veljače 2026. Tuženik se protivio predloženom prekidu postupka. Ocjenjujući da nisu ispunjene pretpostavke za prekid postupka na temelju odredbe iz čl. 213. Zakona o parničnom postupku, („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., proč. tekst 25/13., 89/14., 70/19. i 80/22., dalje: ZPP) sud je na glavnoj raspravi od 27. svibnja 2026. odbio navedeni prijedlog i nastavio s postupkom.

9. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u pregled promjena kamatnih stopa po kreditu (list 9 spisa), obavijest i izračun konverzije na dan 1. veljače 2016. (list 10 spisa), obavijest o promjeni kamatne stope od 4. lipnja 2018. (list 11-12 spisa), otplatni plan za kredit od 4. lipnja 2018. (list 13 spisa), pročitao je ugovor o namjenskom kreditu od 7. srpnja 2005., broj 3205103396/05 (list 14-21 spisa), dodatak ugovoru o kreditu od 1. veljače 2016. (list 22-38 spisa), izvršio je uvid u izračun konverzije na dan 30. rujna 2015. (list 41-46 spisa), informativni sažetak izračuna konverzije na dan 30. 9. 2015. (list 47 spisa), pregled otvorenih stavki po kreditu na dan 30. 9. 2015. (list 48 spisa), pročitao je prijedlog izmjene ugovora o kreditu (list 49 spisa), izvršio je uvid u podatke o kamatnoj stopi (list 50-61 spisa), prvi otplatni plan (list 62-70 spisa), promet po kreditu (list 71 do 82 spisa), pročitao je mišljenje KPMG Croatia d.o.o. za reviziju od 14. 11. 2015. (list 106-108 spisa), presudu Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-8276/2019-32 od 10. prosinca 2024. (list 134-153 spisa), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije, računovodstvo i poreze Petre Blašković, od 26. travnja 2021. provedeno u predmetu Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-8276/2019 (list 158-167 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za knjigovodstvo, računovodstvo i financije mr. sc. Zrinku Ručeviću iz društva Ručević vještačenja d.o.o. iz Zagreba od 3. lipnja 2025. (list 173-181 spisa) te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

10. Sud je odbio dokazni prijedlog kojim je tuženik predlagao da se izvrši uvid u predmet Općinskog građanskog suda u Zagrebu, pod poslovnim brojem: P-8276/2019 na okolnost odlučivanja o prigovoru dvostruke litispendencije kao nepotreban s obzirom da je u spis predmeta dostavljena presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, pod poslovnim brojem: P-8276/2019, na temelju koje sud može utvrditi sve odlučne činjenice, pri čemu uvid u cjelokupni spis ne bi mogao dovesti do drukčijeg zaključka niti bi pridonio utvrđenju odlučnih činjenica, već bi samo nepotrebno odugovlačio postupak.

11. Drugih dokaznih prijedloga stranke nisu imale.

12. Neosnovan je tuženikov prigovor dvostruke litispendencije budući da je tužba koju je tužiteljica podnijela Općinskom građanskom sudu u Zagrebu, pod poslovnim brojem: P-8276/2019 (list 134-153 spisa) podnijeta radi isplate po osnovi ništetnih odredbi o promjenjivoj stopi ugovorne kamate po istom ugovoru, dok je predmet ovog postupka isplata po osnovi ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli te po osnovi preostale glavnice na dan izračuna konverzije (30. rujna 2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do 30. rujna 2015., odnosno do dana izračuna konverzije primjenjivao ugovoreni tečaj na dan isplate kredita, zbog čega u predmetima ne postoji istovjetnost spora u smislu odredbe iz čl. 194. st. 3. ZPP-a.

13. Tužbeni zahtjev je osnovan.

14. Iz isprava u spisu je vidljivo, a nije ni sporno:

- da su stranke 7. srpnja 2005. sklopile ugovor o namjenskom kreditu, broj: 3205103396/05, kojim je tužiteljici odobren i isplaćen kredit u kunskoj protuvrijednosti od 76.000,00 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke (čl. 1. ugovora), na rok otplate 30 godina (čl. 3. ugovora), a kao namjena kredita ugovorena je izgradnja stambene građevine u Gornjem Stupniku, Voćarska ulica bb (čl. 6. ugovora),

- da je člankom 2. ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po naprijed navedenom ugovoru promjenjiva, sukladno odluci tuženika, a koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,50 % godišnje (čl. 2. ugovora),

- da je člankom 7. ugovoreno da korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja,

- da su tijekom otplate kredita odlukom kreditora u više navrata promijenjene kamatne stope te se mijenjao i tečaj CHF prema kojem su se obračunavali anuiteti,

- da su stranke 1. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15., dalje: ZID ZPK/15.), a na način da je tužiteljin kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a kojim su promijenili ugovorene odredbe u pogledu valutne klauzule i ugovorene kamatne stope iz osnovnog ugovora i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita,

- da je člankom 8. stavkom 1. Dodatka Ugovora o kreditu od 1. veljače 2016. utvrđeno da na dan 30. 9. 2015. nedospjela glavnica kredita u EUR, utvrđena prinudnim umanjenjem stanja neotplaćene glavnice kredita iz članka 4. ovog Dodatka ugovoru, koja je zakonski učinak konverzije, iznosi 40.899,49 EUR, koju je Korisnik kredita dužan Kreditoru platiti zajedno s redovnom kamatom u skladu s odredbama ovog članka Dodatka ugovoru, sve u kunskoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja,

- da je konverzija i izračun iste proveden sukladno ZID ZPK/15.,
- da je prema izračunu konverzije utvrđen manjak na dan 30. rujna 2015. u iznosu od 2.074,32 kune.

15. Sporno je ima li tužiteljica pravo na zateznu kamatu na plaćene iznose s osnove nepoštenih ugovornih odredaba obračunate od dana uplata pojedinačnih novčanih iznosa do 30. rujna 2015.

16. Osim toga, sporna su, u bitnome, prvenstveno pravna pitanja, odnosno jesu li ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli te kakvi su učinci sklopljenog dodatka ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija kredita, neovisno o eventualnoj ništetnosti navedenih ugovornih odredbi.

17. Neosnovan je navod tuženika da zbog toga što je s tužiteljicom sklopio konverziju sukladno odredbama ZID ZPK/15. tužiteljica više nema pravni interes zahtijevati isplatu stečenog bez osnove po ništetnim odredbama ugovora o kreditu, jer je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci, poslovni broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. izrazio shvaćanje da sama činjenica da su stranke sklopile Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. U istoj odluci jasno je navedeno da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga eventualno ostvarivao svoja prava za koja smatra da mu pripadaju. Radi navedenog ovaj sud je ovlašten utvrđivati ništetnost odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu koje se odnose na odredbe kojom je ugovorena valutna klauzula jer, tužiteljica kao korisnik kredita i nadalje tvrdi da provedbom konverzije nije u potpunosti obeštećena glede posljedica koje su proizvele ništetne ugovorne odredbe.

18. Prema odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03.) važećeg u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a prema točki 2. istog članka, trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili djelatnosti.

19. Na temelju iskaza tužiteljice sud je utvrdio da je zaključila ugovor o stambenom kreditu s tuženikom radi gradnje kuće. Službenica u banci ponudila joj je sklapanje ugovora o kreditu uz valutu CHF i isti je predstavila kao najpovoljniji izbor. Uvjeti oko sklapanja kredita bili su unaprijed određeni od strane banke. Banka je sastavila ugovor o kreditu kojeg je zaključila s tuženikom. Nije mogla utjecati na sadržaj odredaba ugovora o kreditu kojeg je zaključila. U banci joj nisu pojasnili rizike vezane uz valutu CHF, već joj je službenica u banci valutu CHF predstavila kao stabilnu valutu. Službenica u banci nije joj pojasnila da postoji mogućnost rasta tečaja CHF. Sredstvima kredita izgradila je kuću u kojoj sada živi zajedno s obitelji. Na adresi kuće koju je sagradila odobrenim sredstvima kredita nikada nije bilo registrirano trgovačko društvo, a isto tako navedenu kuću nije nikada iznajmljivala. Nije tražila ponudu od

banke i otplatni plan za sklapanje ugovora o kreditu u drugoj valuti jer je bio ponuđen ugovor o kreditu uz valutu CHF, isti je predstavljen kao najpovoljniji i za taj kredit ispunjavala je uvjete s obzirom na visinu njezine plaće, odnosno za taj kredit bila je kreditno sposobna. Prije potpisivanja ugovora o kreditu pročitala je ugovor. Tuženika nije mogla tražiti promjenu pojedinih odredaba ugovora o kreditu jer se sadržaj ugovora nije mogao mijenjati. Nije tražila izmjenu pojedinih odredaba ugovora o kreditu jer je banka ponudila "obrazac" ugovora o kreditu i uvjete koje su trebali ispunjavati. Razumjela je pojam valutne klauzule, bila je svjesna da tečaj CHF-a može rasti, međutim nije mogla predvidjeti da bi se mjesečna rata kredita mogla udvostručiti, pri čemu ih nitko u banci na navedeno nije upozorio. Sklopila je dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija ugovora iz razloga jer više nije mogla otplaćivati mjesečnu ratu kredita jer je u to vrijeme suprug bio nezaposlen, a ona je bila na porodičnom dopustu. Dodatak ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija ugovora pročitala je i nije imala prigovor na izračun konverzije.

20. U kolektivnom sporu u kojem je Trgovački sud u Zagrebu donio presudu broj P1401/2012 od 4. srpnja 2013. koja je presuda potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (glede promjenjive stope ugovorne kamate) i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. (glede valutne klauzule), a koje su potvrđene presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015., te Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019., a kojim pravomoćnim presudama je utvrđeno da su banke, a među njima i tužena, u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača – korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, tako da je ugovarana redovna kamata po promjenjivoj stopi koja se utvrđuje jednostranom odlukom kreditora, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nisu pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi, niti su ugovorom utvrđeni egzaktni parametri i načini izračuna tih parametara koji utječu na odluku kreditora o visini stope kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čime su banke postupale protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima, i sklapajući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

21. Prema odredbi čl. 138.a ZZP/07, važećeg u vrijeme pokretanja postupka pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, odluka suda donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22. i 59/23., dalje: ZZP), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice.

22. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se pozvati na pravno utvrđenje iz kolektivnog spora, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati, a što je tužitelj u ovoj parnici i učinio pa su takvi prigovori tuženika neosnovani.

23. Iskaz tužiteljice sud ocjenjuje neposredno uvjerljivim i nema ga razloga ne prihvatiti. Iz tog iskaza proizlazi da je ugovor sklopila u svojstvu potrošača, a da je tome tako sasvim je jasno i iz samog teksta ugovora o kreditu. Naime, u njemu je tužiteljica navedena kao fizička osoba, bez ikakvog spominjanja nekakve njezine poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, a namjena kredita člankom 6. određena je „izgradnja stambene građevine u Gornjem Stupniku, Voćarska ulica bb“, pa je očito neosnovano tuženikovo dovođenje u pitanje dokazivanja je li tužiteljica sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Zbog toga su i tužiteljica i tuženik vezani pravnim shvaćanjima iz navedene parnice za zaštitu kolektivnih interesa i prava.

24. Kako je tužiteljica sklopila predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača i kako je namjena ugovora bila potrošačka, na predmetni slučaj primjenjuju se citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača. Stoga sud, a pozivom na utvrđenja u parnicama naprijed citiranih iz kolektivnih sporova, kao prethodno pitanje u smislu odredbe čl. 12. ZPP-a, utvrđuje da su nepoštene i nišetne odredbe konkretnog ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula. Navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

25. Pri tome se navodi da je sud i iz iskaza tužiteljice, utvrdio da je tuženik sklapajući predmetni ugovor o kreditu koristio nepoštene i nišetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tog ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

26. Što se posljedica nišetnosti tiče, iako odredbe ZPP-a spominju samo postupke radi naknade štete, logično je da se odnose i na ostale postupke radi ostvarivanja prava u vezi s povredama propisa o zaštiti potrošača pa i, kao u ovom slučaju, parnice radi povrata stečenog bez osnove zbog nišetnosti ugovornih odredbi.

27. Obzirom da je utvrđena nišetnost dijela odredbi ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule, to tužiteljici pripada pravo na povrat preplaćenih iznosa zbog navedenih nišetnih odredbi ukoliko nije u cijelosti obeštećena izvršenom konverzijom.

28. ZID ZPK/15 imao je za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih

iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

29. Odredbe Glave II. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 41/14, 110/15 i 14/19 – dalje: ZZP/14) koji uređuju pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovoru unose zakonske odredbe prisilne prirode odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku jer to prijeći odredba čl. 49. st. 5. ZZP/14.

30. Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove nišetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe.

31. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama nišetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Aneksom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

32. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svoj odluci poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. zauzeo je sljedeće pravno shvaćanje:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju nišetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s nišetnom promjenjivom kamatnom stopom i nišetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

33. Sukladno navedenom, dat je i zadatak sudskom vještaku za financije.

34. Na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo, računovodstvo i financije mr. sc. Zrinka Ručevića od 3. lipnja 2025. (list 173-181 spisa) sud je utvrdio da je kredit je iskorišten 29. srpnja 2005., s kojim danom je srednji tečaj kreditora za valutu CHF iznosio 4,663113 kn za 1 CHF, pa je isplaćeni iznos od 76.000,00 CHF iskazan u protuvrijednosti kuna iznosio 354.396,59 kn. Prema izračunu konverzije od 30. rujna 2015., manje uplaćeni iznos po konvertiranom kreditu u EUR u

odnosu na uplate po kreditu u CHF je iznosio 2.074,32 kn, na dan 30. rujna 2015. nedospjela glavnica konvertiranog kredita u EUR, utvrđena prinudnim umanjnjem stanja neotplaćene glavnice iz prethodne točke iznosi 40.899,49 EUR, odnosno kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a 312.148,10 kn (tečaj na 30. rujna 2015., 1 EUR = 7,632078 kn). Iz pregleda promjena kamatnih stopa po predmetnom kreditu proizlazi kako se u razdoblju od sklapanja ugovora do konverzije u kredit uz valutnu klauzulu u EUR (izračun od 30. rujna 2015.), kamatna stopa više puta mijenjala, te je iznosila: 4,50 % godišnje do zaključno anuiteta s dospijećem 1. listopada 2007., 5,15 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. studenoga 2007. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. veljače 2008., 5,80 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. ožujka 2008. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. srpnja 2009., 6,30 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. kolovoza 2009. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. svibnja 2010., 6,06 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. lipnja 2010. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. studenoga 2010., 5,50 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. prosinca 2010. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. srpnja 2011., 5,25 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. kolovoza 2011. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. siječnja 2014., 3,23 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. veljače 2014. do konca izračuna. Za odgovaranje na postavljene zadatke, sudski vještak je u Tabeli 1 dao otplatni plan kojeg je primijenio kreditor u razdoblju od isplate kredita (29. srpnja 2005.) do dana izračuna konverzije predmetnog kredita (30. rujna 2015.), kao i specifikaciju uplata (stupac 'h' Tabele 1), te su na temelju toga iskazane razlike u visini obveze po osnovi tečaja (stupac 'j' Tabele 1), na način da se obveza koja je stvarno bila obračunana i plaćena (stupac 'd' Tabele 1) pomnoži razlikom tečajeva (onog stvarno primijenjenog na dan svake pojedine uplate i početnog tečaja važećeg na dan korištenja kredita), koje se korigiraju za iznose tečajnih razlika sadržanih u razlikama obveza koje proizlaze iz promjene kamatne stope (stupac 'm' Tabele 1), te se utvrđuje konačni iznos tečajnih razlika predmetnog slučaja (stupac 'n' Tabele 1). Odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz predmetnog ugovora je utužena i presuđena u predmetu Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-8276/2019, a presuđene razlike s osnova promjenjive kamatne stope određene su na temelju provedenog financijskog vještačenje na okolnost preplaćenih iznosa s te osnove, po stalnoj sudskoj vještakinji Petri Blašković iz društva Centar za financijska vještačenja d.o.o. Uvidom u financijsko vještačenje iz prethodno navedenog predmeta razvidno je kako su razlike s osnova promjenjive kamatne stope izračunane kao razlike u visini stvarno obračunanih i početno ugovorenog anuiteta (u valuti CHF), te iskazane u protuvrijednosti kuna primjenom srednjeg tečaja HNB-a na dan plaćanja. Prema tome, radi izbjegavanja dvostrukog obračuna istog, izračunate tečajne razlike (stupac 'j' Tabele 1) korigirane su za iznose tečajnih razlika sadržanih u razlikama s osnova promjenjive kamatne stope (stupac 'm' Tabele 1), a koje su izračunane na način da se pojedina razlika anuiteta (stupac 'l' Tabele 1) pomnoži razlikom tečajeva (tečaja na dan plaćanja i početnog tečaja važećeg na dan korištenja kredita). U skladu s utvrđenjima i izračunima nalaza, proizlazi da razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. rujna 2005.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz povećanja tečaja u razdoblju otplate kredita (korigirano za onaj dio tečajnih razlika sadržanih u razlikama zbog promjene kamatne stope), iznosi ukupno 5.131,76 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'n' Tabele 1 iz nalaza (u valuti EUR) (samo pozitivni iznosi). Zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po prethodno navedenoj osnovi, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015. iznose 1.572,28 EUR; stupac 'o' Tabele 1 iz nalaza. Iznos preostale glavnice na dan izračuna konverzije

(30. rujna 2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do 30. rujna 2015., odnosno do dana izračuna konverzije primjenjivao ugovoreni tečaj na dan isplate kredita iznosi 3.401,28 EUR.

35. Tužiteljica nije imala prigovora na nalaz i mišljenje vještaka, dok je tuženik na glavnoj raspravi od 4. rujna 2025. istaknuo da ne prigovara matematičkom izračunu vještaka te nije tražio da vještak usmeno iznese svoj nalaz i mišljenje na raspravi.

36. Tužiteljica je na glavnoj raspravi od 22. rujna 2026., precizirala tužbeni zahtjev, i to prema varijanti ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila.

37. Sud je nalaz i mišljenje ocijenio stručnim i objektivnim te ih prihvaća u cijelosti.

38. U pogledu tzv. negativnih razlika treba reći da prema pravnom shvaćanju izraženom u presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-549/2023-4. od 18. prosinca 2023.: "U slučaju izostanka prigovora radi prebijanja ili materijalnopravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva, u postupcima u kojima tužitelj potražuje isplatu preplaćenih mjesečnih iznosa po osnovi ništetnosti odredbe o CHF valutnoj klauzuli, sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK-CHF bio manji od tečaja HRK-CHF na dan isplate kredita". Tuženik u ovoj parnici u pogledu tzv. negativnih razlika nije istaknuo niti prigovor radi prebijanja, niti materijalnopravni prigovor prijeboja niti protutužbenog zahtjeva pa je sukladno tome osnovan zahtjev tužiteljice postavljen upravo prema varijanti kada se promatraju samo više plaćeni iznosi.

39. Dakle, provedenom konverzijom, nije uspostavljena ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno tužiteljica nije oštećena, jer je iz nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji i dalje ostaje dug tuženika na ime zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika.

40. Prema odredbi čl. 104. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 53/91., 73/91., 113/93., 7/96., 112/99. i 88/01., dalje: ZOO/91.), koji se, s obzirom na vrijeme sklapanja ugovora (7. srpnja 2005.), u ovom slučaju primjenjuje na temelju odredbi čl. 1163. st. 1. i čl. 1165. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18., dalje: ZOO), u slučaju ništavosti ugovora svaka strana dužna je vratiti drugoj sve što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema čl. 105. st. 1. ZOO/91., ništavost neke odredbe ne povlači ništavost ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Posljedica ništavosti navedenih odredbi jest i primjena odredbe čl. 210. st. 1. ZOO/91., prema kojoj kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa u odnosu na zatezne kamate na preplaćene iznose

temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

41. Sud je utvrdio da preplata tužiteljice na ime zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015. bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji, iznosi 1.572,28 eura te je sukladno navedenom, točkom I. izreke usvojen tužbeni zahtjev.

42. Tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Naime, ZPP odredbe o zastari ne sadrži te se primjenjuju opće odredbe ZOO-a. Tražbine zbog povrata stečenog bez osnove zastarijevaju u općem zastarnom roku od pet godine iz čl. 371. ZOO/91. Prema odredbi čl. 388. ZOO/91., zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema odredbi čl. 140. ZPP/09., pokretanje ili vođenje postupka pokrenutom na temelju članka 131. ovog Zakona ne sprečava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovog Zakona ili drugim propisima koji su navedeni u članku 131. ovog Zakona, prouzročena šteta da pokretne pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe kojoj je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen po utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokretne bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarivanje prava koja joj pripadaju na temelju pravili sadržanih u ovom ili drugim zakonima. No, o učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesene u skladu s čl. 131. ZPP-a na prekid zastarnog roka izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju broj Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. Pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u navedenoj odluci jest da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. S obzirom da se radi o odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenoj u pogledu tzv. izvanredne revizije iz odredbe čl. 382. st. 2. ZPP-a, svrha koje je upravo jedinstvena primjene prava i ravnopravnosti svih u njenoj primjeni, takvim shvaćanjem vezan je i ovaj sud. Povodom ustavne tužbe podnesene protiv navedene presude Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj U-III-2922/2018 od 20. 2. 2020. zaključuje da „ovdje spornom pitanju prekida roka zastare Vrhovni sud pristupio imajući u vidu svrhu instituta zastare s jedne strane, te svrhu sustava kolektivne zaštite potrošača s druge strane, uravnotežujući suprotstavljene interese s jedne strane potrošača kao vjerovnika te s druge strane podnositeljice kao dužnika. Stoga Ustavni sud ne nalazi ništa očito nerazumno ili proizvoljno u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda iznesenom u ovdje osporenoj presudi." Tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetu P-1401/2012 podnesena 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare.

43. Prema odredbi čl. 392. st. 3. ZOO/91., kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Prethodno navedeno pravno shvaćanje potvrđeno je i objedinjenim

pravnim shvaćanjem donesenim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. pod točkom 4.

44. U konkretnom slučaju, budući da se radi o zahtjevu zbog ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, zastara je ponovno počela teći od 15. lipnja 2018. zbog presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-6632/1017 kojom je o tome pravomoćno završen kolektivni spor, pa bi zastarni rok istekao 15. lipnja 2023. tako da zastara u ovom slučaju očito nije nastupila, a tužba u ovom predmetu je podnesena 13. lipnja 2023. čime je zastara ponovno prekinuta.

45. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a, budući da su stranke djelomično uspjele u parnici.

46. Sa zahtjevima za isplatu tužiteljica je uspjela s 15,56 % (VPS: 10.105,32 eura), a u odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva tužiteljica je uspjela u cijelosti pa tako prosječni uspjeh tužiteljice u parnici ukupno iznosi 57,78 %, a tuženikov 42,22 %. Sukladno tome, tužiteljici je priznato 15,56 % (57,78%-42,22%) troškova zastupanja potrebnih za vođenje parnice, a zahtjev tuženika za naknadu troškova je odbijen u cijelosti. Tužiteljici su, kao potrebni priznati troškovi: sastava tužbe prema Tbr. 7/1 Tarife onagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 138/23.), koja se primjenjuje temeljem odredbe Tbr. 52. st. 3. ove Tarife, u iznosu od 100 bodova, sastav podneska od 5. prosinca 2024., 13. ožujka 2025., 28. kolovoza 2025. i 30. listopada 2025. prema Tbr. 8/1 u iznosu od po 100 bodova, za svaku od navedenih radnji, za zastupanje na ročištima od 11. prosinca 2024., 4. rujna 2025., 30. listopada 2025., 27. svibnja 2026. i 22. rujna 2026. prema Tbr. 9/1 u iznosu od 100 bodova, za svaku od navedenih radnji, za zastupanje na ročištu od 16. listopada 2025. prema Tbr. 9/5 u iznosu od 25 bodova, za pristup na ročište od 23. prosinca 2025. prema Tbr. 9/3 u iznosu od 50 bodova, što zajedno iznosi 1.075,00 bodova, odnosno, prema vrijednosti boda od 2,00 eura iz Tbr. 54. iznosi 2.150,00 eura. Tužiteljici nije priznat trošak za sastav podneska od 10. ožujka 2025. uz kojeg dostavlja nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije, računovodstvo i poreze Petre Blašković, od 26. travnja 2021. provedeno u predmetu Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-8276/2019 jer je navedeni nalaz i mišljenje mogla dostaviti na pripremnom ročištu od 11. prosinca 2024. pa navedeni trošak ne bi nastao. Tužiteljici nije priznat trošak za sastav podnesaka od 1. rujna 2025. uz kojeg tužiteljica dostavlja dokaz o uplati predujma za vještačenje jer nije bio potreban za vođenje ovog postupka, budući da sud ima uvid u izvršena plaćanja. Tužiteljici nije priznat trošak sastava žalbe od 7. siječnja 2026. jer sa žalbom nije uspjela s obzirom da je njezina žalba odbijena kao neosnovana. Navedeni troškovi priznati su joj razmjerno uspjehu od 15,56 %, odnosno u iznosu od 334,54 eura, čemu valja dodati PDV u iznosu od 83,64 eura. Osim troškova zastupanja, tužiteljici su priznati troškovi vještačenja u iznosu od 500,00 eura jer je navedeni trošak bio nužan za donošenje odluke u ovom predmetu. Tuženiku je naloženo da tužiteljici na ime naknade troškova ukupno plati 918,18 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom sukladno odredbi iz čl. 29. ZOO-a, zbog čega je odlučeno kao pod točkom II. izreke ove presude, dok je tužiteljica odbijena s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan, zbog čega je odlučeno kao pod točkom III. izreke ove presude.

47. Na trošak je tužiteljici dosuđena i zatezna kamata od presuđenja na cjelokupni iznos troškova, na temelju odredbe iz čl. 151. st. 3. ZPP-a, zbog čega odlučeno kao pod točkom II. izreke ove presude.

U Krapini 25. rujna 2026.

S u d a c:

Barbara Čuček

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove je presude dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka istog.

DOSTAVITI:

1. Hrvoje Maratović, odvjetnik u Zagrebu, Jarunska ulica 35, putem e-Oglasne ploče
2. Margita Kiš Kapetanović, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Porobija i Porobija iz Zagreba, Galleria Importanne, Iblerov trg 10/VII, p.p. 7, putem e-Oglasne ploče

Broj zapisa: **9-3088d-b568d**

Kontrolni broj: **09f3b-45f44-c0993**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.